Nancy Kress

Nanotehnologia cucereşte Clifford Falls

Când nanotehnologia a ajuns în orăşelul nostru, eu mă aflam în grădină, curăţând buruienile, în oraşul cel mare din apropiere ajunsese cu o lună mai devreme, dar nu mai fusesem pe acolo de mai bine de un an. În schimb, o făcuseră câţiva dintre vecinii mei – Angie Myers, Emma Karl-son şi văduva aceea, doamna Blanston, de la biserică. Se întorseseră încărcate cu suveniruri, obiecte produse de nanoroboţi şi, trebuie să recunosc, eşarfa pe care mi-o arătase Angie era chiar elegantă. Dar, când ai trei copii mici, e cam greu să ieşi în lume.

Era o zi fierbinte de iulie, în care părea că soarele avea să rămână pe cer pentru totdeauna. Bob McPhee, vecinul de alături, îşi iţi capul de după gard. Câinele său, un Rottweiler, pe care eu, una, nu-l plăceam deloc şi de care fiica mea cea mijlocie se temea, mârâi agitându-se în lanţ.

— Hei, Carol, nu ai aflat că nu mai e nevoie să faci asta de una singură? Mă întrebă el. Nanomaşinile pot produce câte roşii şi păstăi îţi doreşti.

— Bună, Bob, l-am salutat, continuând să prăşesc şi ştergându-mi sudoarea de pe frunte. Jackie mă privea din umbra garajului. Îl aşezasem pe o pătară, doar în scutece, şi acum se distra de minune, în felul lui, încercând să-şi sugă degetele de la picioare.

— Clifford Falls a primit patru maşinării dintr-astea, mă informă Bob. De când ieşise la pensie de la Pompieri, nu prea avea cu ce să-şi ocupe timpul. Am văzut la televizor. Primarul a dat ordin să fie instalate în centru.

— Asta e bine, am răspuns, doar ca să mă aflu în treabă. Din bucătărie răsunară vocile lui Will şi Kimee, care se certau pentru cine ştie ce jucărie.

— Primarul se va ocupa de nanomaşini. Una va fi folosită pentru mâncare, alta pentru haine, iar celelalte două vor fi folosite în funcţie de cererile cetăţenilor. Eu am făcut deja una, pentru o maşină sport.

Am devenit brusc atentă.

— O maşină? Serios?

— Da, de ce nu? Roboţii ăia pot face orice. Oricine poate face o cerere, deocamdată la Primărie, primul venit, primul servit. După aceea... nu ştiu cum o să fie, dar bănuiesc că primarul Johnson are el un plan. Acu', frumoaso, lasă naibii buruienile alea şi hai să bem o bere. O fată drăguţă ca tine nu ar trebui să stea în arşiţă, la prăşit.

Îmi aruncă o privire răutăcioasă, deşi ştiam că glumea. Sau, cel puţin, aşa speram. Bob are peste cinzeci de ani, dar se ţine destul de bine pentru vârsta lui, lucru de care e perfect conştient. Dar la fel de conştient e şi de faptul că eu nu mă pretez la chestii de genul ăsta. Chiar dacă Jack m-a lăsat cu ochii în soare acum două luni, nu sunt genul de femeie care să se distreze cu bărbaţi însuraţi.

— Îmi plac roşiile de grădină, i-am spus. Cele de la supermarket nu au nici un gust.

— Dar nanomaşinile nu produc roşii din alea modificate genetic, răspunse el, cu aerul acela superior cu care de obicei bărbaţii le corectează pe femei. Maşinăriile alea o să scoată cele mai bune roşii care s-au mâncat vreodată în orăşelul ăsta.

— Aşa să fie. Exact în acel moment, Will şi Kimee au ieşit urlând pe verandă şi Jackie s-a speriat şi a început să plângă şi n-am mai avut timp să aflu mai multe despre nanomaşini.

Dar Bob mă făcuse curioasă aşa că, spre seară, când s-a mai răcorit puţin, mi-am luat căruţul pentru bebeluş şi pe ceilalţi doi copii şi am pornit-o spre centru.

Clifford Falls de-abia se putea numi oraş. Era situat aproape de mijlocul câmpiei, departe de civilizaţie şi „centrul" său era, de fapt, o piaţetă plină de camionete prăfuite şi de scuterele tinerilor, în jurul ei se întindeau vreo doisprezece magazine, Primăria şi Judecătoria, cu ziduri din cărămidă roşie, o căsuţă care servea drept sediul Poliţiei, cu şeriful Barry Anderson, şcoala elementară, cele două biserici, una metodistă şi una baptistă, Restaurantul lui Kate şi Barul. Undeva, mai la vale, se puteau zări moara şi depozitele de cereale. Şi cam atât.

Nu demult, o echipă de filmare făcuse un film aici, pentru că regizorul îşi dorise un loc care să arate ca acum cinzeci sau şaizeci de ani.

Imediat ce m-am apropiat de piaţă, mi-am dat seama unde fuseseră amplasate nanomaşinile. Oamenii se adunaseră pe pajiştea cu iarbă ofilită din faţa Primăriei, deşi, de obicei, la ora aceea, în mijlocul săptămânii, toată lumea care avea o slujbă era la lucru. Un acoperiş mare din pânză era amplasat deasupra unei cutii de metal uriaşe, la fel de mare cât dormitorul meu. Într-o parte se afla primarul, care se pensionase cu doi ani în urmă de la fabrica din Minnenonta, în picioare, pe o scenă din lemn. Deşi soarele bătea încă destul de puternic pentru pălăriuţa care-i acoperea capul chel, ţinea un discurs, fără să pară prea afectat:

—... cea mai mare invenţie de când energia super-ieftină ne-a ridicat nivelul de trai...

— Ce se produce în cutia aia? Am întrebat-o pe Emma Karlson. Gemenii ei stăteau aşezaţi într-un cărucior nou-nouţ şi foarte elegant. După ce Jack mă părăsise, soţul ei, Ted, îi luase locul la fabrică.

— Un podium, răspunse ea.

— Un podium?

— O chestie pe care să stea primarul, ca să nu mai fie nevoit să tremure pe adunătura aia de lemne. Trebuie să fie gata în câteva minute.

Ce aiureală, un podium – la o adică, primarul Johnson putea să-şi cumpere o scară dublă acătărea de la Depozitul lui Bickel. Mi-am spus că probabil asta era doar o demonstraţie de forţă.

Şi, trebuie să recunosc, am rămas impresionată când am văzut rezultatul final. Patru bărbaţi au scos din cutia de metal o platformă mare şi elegantă, strălucitoare, cu nişte trepte pe ambele părţi, sculptate în forme care mai de care mai interesante. După ce bărbaţii o puseră pe pământ, mulţimea tăcu electrizată, de parcă ar fi fost lovită de fulger. Dar liniştea dură doar câteva secunde, apoi toată lumea începu să strige:

— Vreau şi eu un balansoar!

— Fă-mi şi mie o masă!

— Zi-i să-mi ţeasă un covor nou, pentru sufragerie!

— Eu aş vrea o sticlă de rachiu dintr-ăla bun! Emma se întoarse spre mine. Avea ochii mari şi strălucitori:

— Unii sunt atât de ignoranţi! Nanomaşinăria asta nu poate produce mâncare sau băutură -numai cele dinăuntru fac asta: sunt trei mai mici şi pot face de mâncare, de băut şi alte chestii mai puţin importante. Şi doar primarul ne-a explicat o dată toate astea. Dar bănuiesc că unii pur şi simplu nu pricep.

Mulţimea se apropie tot mai mult de platforma cea nouă; câţiva bărbaţi începură chiar să-i urce treptele. Kimee începu să se agite, trăgându-mă de mână, moment în care Will îmi strigă:

— Mami, zi-i maşinii ăleia să-mi facă un câine! Emma râse:

— Will, dar e imposibil. Nimeni, în afară de Dumnezeu, nu poate crea o fiinţă vie.

— Şi atunci cum poate produce roşii? Roşiile sunt vii, am spus.

— Ba nu, nu sunt. După ce le culegi, mor.

— Da, dar înainte de a le culege, sunt vii. Emma mă privi, cu privirea aceea a ei, pe care o cunoşteam încă din clasa a treia: „Nu mă contrazice că o să-ţi pară rău”. Will începu să bată din picioare şi să urle:

— Vreau un câine! Vreau un câine!

Lumea din jurul platformei fu împinsă înapoi de şeriful Barry Anderson şi de ajutorul său, dar asta nu împiedică pe nimeni să continue să-i ceară primarului tot felul de lucruri. Eu l-am înşfăcat pe Will, i-am zâmbit strâmb Emmei şi am plecat acasă.

Nanomaşinile nu mă puteau ajuta să o duc la culcare pe Kimee şi să-i dau lapte lui Jackie. Şi, cu siguranţă, nu aveau să-mi aducă soţul înapoi, să mă ajute la treburile casei.

Nu că l-aş mai fi vrut înapoi.

Am aşteptat ca nanoroboţii să facă din Clifford Falls un oraş ca acelea pe care le puteai vedea doar la televizor. Şi, spre surprinderea mea, aşa s-a şi întâmplat.

Dar lucrul ăsta nu l-am constatat decât după vreo câteva săptămâni, pentru că atât Kimee, cât şi Will au luat un virus sau aşa ceva. Doctorul cu care am vorbit pe internet mi-a explicat ce substanţe să torn peste mostrele pe care a trebuit să le iau din caca lor şi, când i-am spus ce culoare au căpătat acestea, mi-a răspuns că nu e nimic serios, dar că trebuie să-i ţin în casă, să le dau să bea cât mai multe lichide şi să-i feresc să intre în

contact cu bebeluşul. Ceea ce, într-o casă de închiriat, cu două dormitoare, nu e un lucru prea uşor. Dar am scos-o la capăt. Emma mi-a adus medicamentele de care aveam nevoie şi mi le-a lăsat pe verandă. Mi-a mai lăsat şi trei caserole cu mâncare şi nişte biscuiţi cu ciocolată.

După vreo zece zile, când copiii s-au mai în-zdrăvenit, i-am gătit, în semn de mulţumire, o prăjitură. După ce i-am îmbrăcat şi l-am pus pe cel mic în cărucior, am ieşit afară şi am rămas uimită:

— Uau, strigă Will, mamă uită-te la asta!

Pe aleea din faţa casei lui Bob McPhee era parcată cea mai roşie maşină pe care o văzusem vreodată, mică, elegantă şi strălucitoare. Părea şi foarte rapidă. Will o luă la fugă spre ea şi a trebuit să-i strig:

— Să nu te atingi de ea!

— Nici o problemă, îl auzii pe Bob, cu o nepăsare afectată în glas. Pieptul îi era umflat ca al unui păun. Şi, chiar dacă o zgârâie sau aşa ceva, n-am decât să-mi aştept rândul la Marele Gri şi să-mi comand alta.

Marele Gri – probabil că aşa îl porecliseră pe nanorobotul cel mare. Destul de stupid. Parcă ar fi fost un cal de povară.

Bob îmi aruncă o privire complice.

— Te fac o tură, păpuşă?

— De ce nu o plimbi pe soţia ta? L-am întrebat, dar cu zâmbetul pe buze, căci nu mă lasă inima să mă cert cu vecinii.

— Am făcut-o deja, îmi răspunse, dând plictisit din mână, dar întotdeauna e loc de mai mulţi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Plimbare cu maşina! Plimbare cu maşina! Începu Will să urle.

— Nu azi, Will, acum mergem să-i vedem pe Jon şi Don. Ceea ce îl linişti, căci gemenii Emmei erau cei mai buni prieteni ai lor.

Emma mă întâmpină în pragul uşii, îmbrăcată într-o rochie de vară galbenă, superbă, cu decolteul larg. Emma arătase întotdeauna bine, chiar şi când avea doar treisprezece ani, dar niciodată nu o văzusem aşa de strălucitoare ca acum. Avea părul coafat, se machiase, iar în urechi purta cercei cu diamante.

— O, Doamne, arăţi extraordinar! I-am zis, amintindu-mi de blugii vechi şi voma de bebeluş de pe tricoul pe care-l purtam. Emma îşi atinse cerceii.

— Sunt diamante veritabile, Carol! Ted mi i-a ales, când i-a venit rândul a doua oară la nanomaşină.

Am privit-o uimită. Nanomaşinile alea erau capabile să facă diamante? Will ţâşni de lângă mine spre Don şi Jon şi toţi trei începură să sară pe canapeaua albastră, nou nouţă, acoperită cu cel mai frumos material pe care îl văzusem vreodată.

Nu am mai reuşit să zic decât:

— Ţi-am făcut o prăjitură. În semn de mulţumire pentru tot ce-ai făcut cât au fost copiii bolnavi.

— Vai, ce drăguţ din partea ta. Mulţumesc. Te-aş servi cu o felie, dar din clipă în clipă trebuie să apară Kitty, să-i ia pe gemeni.

Kitty Svenson era adolescenta care stătea cu toţi copiii din oraş. Strângea bani pentru şcoala de secretare. Ted ieşi din baie, îmbrăcat doar într-un halat.

— O, Doamne, Ted şi tu ai virusul ăla nenorocit? Ce porcărie! Hai, Will, trebuie să plecăm! Em, dacă vrei, îi iau pe gemeni la mine, până se însănătoşeşte Ted.

— Nu am nimic, Carol, spuse Ted. Emma roşi. Nu mai înţelegeam nimic. Doar era marţi dimineaţa.

— Mi-am dat demisia de la fabrică, continuă Ted. La ce să mă mai chinui?

— Dar… ipoteca pe casă…

— Nanomaşină ne construieşte o casă nouă, mă anunţă Emma, mândră nevoie mare.

— O casă? Una întreagă?

— Câte o cameră pe rând, mă lămuri Ted. Ne folosim amândoi permisele pentru asta. O vom amplasa pe bucata aia de pământ care mi-a lăsat-o taică-meu lângă lac şi totul va fi gata chiar în momentul în care banca o să ni-o ia pe asta în care locuim acum. Am calculat totul dinainte.

— Dar… Din nu ştiu ce motiv, creierul meu nu mai funcţiona corect. Pur şi simplu, nu înţelegeam cum era posibil aşa ceva.

— Maşina nano pentru mâncare găteşte pentru noi, acum, spuse Emma. Parcă ar fi o maşină de făcut cârnaţi. Stai să-ţi dau

ceva să guşti. Fugi în bucătărie, cu cerceii zăngănind, şi se întoarse cu un castron plin de nişte chestii rotunde ca nişte alune şlefuite.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu, dar au un gust foarte bun. Maşina nano nu poate produce carne sau aşa ceva, dar găteşte nişte lucruri destul de bune, care arată şi au acelaşi gust ca şi fructele sau legumele şi chiar ca pâinea. Astea-s proteine.

Am luat o chestie rotundă din castron şi am gustat-o, precaută. Avea, într-adevăr, un gust destul de bun, ca de pui picant, rămas pe a doua zi. Dar, nu ştiu de ce, mie nu-mi plăcea. Poate că era textura, care era cartilaginoasă şi seacă. Am scuipat pe ascuns restul în palmă:

— Mmm, chiar că e gustos!

— Nu-i aşa? Strigă Emma, triumfătoare, de parcă le-ar fi gătit chiar ea. O, uite că a venit Kitty.

Kitty Svenson urca cu greutate scările. Grasă, cu faţa acoperită de acnee şi săracă lipită, era fata cea mai cuminte din oraş şi, de fiecare dată când o întâlneam, inima mi se strângea de durere. Era îndrăgostită de Tom DeCarno, care locuia pe aceeaşi stradă cu mine şi care era fundaş în echipa de fotbal a liceului din Remington. Şi care avea s-o bage în seamă pe Kitty în ziua în care urma să ningă în Iad.

Era destul de evident ce aveau de gând să facă Emma cea gătită şi Ted în halatul său de baie, aşa că l-am scos cu chiu cu vai pe Will de acolo şi am plecat acasă. Pe drum am zărit o grămadă de lucruri pe care nu le văzusem la venire: o căsuţă nouă de vară, pentru copii, în spatele unei case mari. Un gard metalic, tot nou, în jurul casei familiei Alghren. O camionetă pe aleea din faţa casei familiei Connors, ceea ce însemna că nici Ed nu se dusese la serviciu. Peste drum, o femeie, pe care la început nu am recunoscut-o, îmbrăcată elegant şi purtând pantofi cu tocuri, şi care s-a dovedit a fi Sue Merkelson, soţia farmacistului.

Ajunsă acasă, i-am scos pe copii în grădină şi am început să prăşim roşiile, căci nu o mai făcusem de zece zile. Când era acasă, Jack se ocupa de asta. Dar lucrurile erau diferite acum, Jack mă părăsise, aşa că am prăşit până la ultima buruiană.

Pe la sfârşitul lui august, fabrica din Minneon-ta se închise. Majoritatea bărbaţilor din oraş care nu lucrau la ferme erau

şomeri, dar nimeni nu părea foarte deranjat de asta. Barul era plin de dimineaţă până seara: oamenii jucau cărţi sau se uitau la televizor şi râdeau. I-am văzut intrând cu grupul în cârciumă, când m-am dus la supermar-ket după scutece şi lapte.

Emma mi-a spus la telefon că primarul Johnson, şeriful Barry Anderson şi ajutorul său au făcut un orar, astfel încât tot oraşul să beneficieze de nanomaşini. În fiecare dimineaţă, oamenii se aşează la coadă să-şi ridice mâncarea pe care o comandaseră cu o zi înainte, mâncare ce le ajunge cam pentru o zi şi ceva. O altă maşină le face hainele, pe care şi le pot alege dintr-un catalog; singurul lucru pe care trebuie să-l facă e să-i dea mărimile corecte. Aceeaşi maşină mai produce şi pături, perdele, feţe de masă şi, în general, tot ce se poate produce din materiale textile. Ultimele două maşini, inclusiv cea mare, produc orice altceva îşi aleg oamenii, tot dintr-un catalog, pe rând.

Lanurile de porumb ale ţinutului rămăseseră neculese pe câmp. Nimeni nu le mai vroia şi, în afară de câţiva fermieri, nimeni nu mai făcea angajări pentru recoltă.

Aproape fiecare familie din oraş îşi comandase o maşină nouă, din cele şase modele diferite pe care nanomaşinile noastre erau programate să le asambleze. Acum pe străzi puteai zări o grămadă de maşini roşii şi aurii.

— Mami, vreau şi eu o căsuţă de vară, scânci Will. Caddie Alghren a primit deja una nouă! Vreau şi eu una!

L-am privit cum stătea în pragul uşii, în pijamaua jerpelită, arătând de parcă îi murise cel mai bun prieten. Părul îi cădea pe frunte exact aşa cum îi cădea şi tatălui său.

— De unde ştii că Caddie are aşa ceva?

— Am văzut-o! De la fereastră!

— Dar nu poţi vedea curtea lui Caddie de la fereastră! Te-ai urcat iar pe casă, Will?

Auzind întrebarea, îşi lăsă capul în jos şi îs. Suflecă mânecile de la pijama.

— Doar ţi-am mai spus că e periculos să te caţen pe acoperiş! Ai putea să cazi şi să-ţi rupi gâtul!

— Îmi pare rău, spuse el după o vreme, ridicân-du-şi faţa spăşită spre mine. Chestia asta m-a făcut să mă topesc pe loc, deşi ştiam foarte bine că nu-i părea rău câtuşi de puţin şi că avea să caţere pe casă din nou, cu prima ocazie. Îmi pare rău,

mami, dar nu putem să ne luăm şi noi o căsuţă de vară? Am stat în casă tot timpul!

Aici avea dreptate. Îi scosesem în curte doar de câteva ori toată vara. Nici eu nu ieşisem de prea multe ori. Îmi tot spuneam că asta se întâmpla dflj cauză că nu vroiam să fiu privită cu milă de toată lumea („Jack a fugit cu fata aia sexy de la magazinul de unelte, Chrissie şi nu mai ştiu cum, şi a lăsat-o pe Carol cu copiii ăia, fără să-i pese câtuşi de puţin”). Dar nu era doar asta.

Congelatorul era aproape gol. Folosisem tot. Cu o săptămână în urmă mi se terminase şi detergentul, iar rufele se adunau unele peste altele. Mai rău, nu prea mai aveam nici scutece. Din banii care îmi rămăseseră, jumătate din ce-mi lăsase Jack, trebuia să plătesc chiria şi telefonul. Dar nici asta nu avea să mai dureze prea multă vreme. După aceea… nu ştiam ce va mai fi.

Aşa că mi-am dat seama că venise vremea să apelez şi eu la nanomaşini. Nu aş putea spune de ce nu o făcusem mai devreme şi nici de ce nu prea îmi venea să o fac nici acum. Dar nu aveam de ales.

— Bine, iubire, o să-ţi luăm o căsuţă de vară, i-am răspuns. Du-te şi te încalţă.

După ce l-am schimbat pe Jackie şi l-am hrănit, iar Will şi Kimee s-au îmbrăcat, am pregătit căruciorul şi am plecat. Will a fost cuminte tot drumul, fără să alerge; dar Kimee s-a smiorcăit pentru că, într-adevăr, nu prea putea suporta căldura. Dar, după ce am făcut colţul spre piaţa oraşului, s-a oprit din văicăreală şi a rămas cu ochii holbaţi, la fel ca şi mine şi Will. Locul era împânzit de coşuri de gunoi. Sute de coşuri de gunoi albastre, din plastic, adunate în grămezi uriaşe, pe stradă şi pe trotuare şi, bineînţeles, goale. Oamenii se roteau în jurul lor, discutând, furioşi. L-am zărit şi pe vecinul meu:

— Bob, ce naiba…?

Era atât de furios că nici măcar nu-mi aruncă una din privirile lui obraznice.

— Puştiul ăla de Beasor! Ăla de a câştigat concursul tehnologic statal acum câţiva ani – puştiul ăla e atât de deştept, că o să dea de bucluc! Am spus-o încă de atunci! A reuşit să intre cumva în computerul Marelui Gri şi acum maşina nu mai produce decât coşuri de gunoi, indiferent ce comenzi i-ai da!

Mi-am lungit gâtul să văd cutia de metal de sub cortină. Imediat, din ea sări un alt coş de gunoi. Simţii cum ceva creşte în mine, pornind din stomac.

— E…, e…

— Puştiul a şters-o din oraş! Anderson l-a dat în urmărire. Nu cumva l-ai văzut, Carol?

— Nu am văzut pe nimeni, i-am răspuns. Gâlgâitul din stomac era tot mai puternic şi am ştiut ce urma să se întâmple: îmi venea să râd nebuneşte. Mi-am întors repede faţa de la Bob.

— Dacă puştanul ăla ştie ce-i bine pentru el, ar trebui să rupă pământul fugind, strigă Bob. Era supărat nevoie mare. Primarul a trebuit să închidă celelalte nanomaşini, în afară de cea pentru mâncare, până când tipii care ştiu să o repare vor veni din oraş. Ţi-ai luat mâncare pe azi, Carol?

— Nu, dar am să vin mai târziu, am reuşit să îngaim cu greu, abţinându-mă să nu-i râd în faţă. K-Kimee nu se simte prea bine.

— Ok, răspunse el, fără să-i pese prea mult. Hei, Earl! Aşteaptă-mă! O pomi, trăgând şuturi în coşurile de gunoi, spre Earl Bickel.

Will înţelese că nu se va alege, în ziua aceea, cu o căsuţă de vară, şi faţa i se crispa. Înainte, însă, să înceapă să urle, i-am zis:

— Will! Uite ce de-a coşuri! Putem să construim din ele cea mai tare căsuţă de vară pentru copii din lume!

Faţa i se lumină instantaneu:

— Ce bine!

Aşa că am adunat câteva coşuri cu ajutorul băieţilor Parker, nişte adolescenţi cumsecade, care părură destul de încântaţi că şi-au găsit ceva de făcut. Tot ei reuşiră să scoată nişte scânduri din pivniţă, laolaltă cu un ciocan şi cuie, aşa că, toată după-amiaza ne-am petrecut-o meşterind la căsuţa lui Will. Care, bineînţeles, era în al nouălea cer, când s-a terminat totul. Pentru că nu le-am putut plăti, le-am făcut băieţilor ultima tartă cu banane pe care o mai aveam în frigider. Au înfulecat-o rapid şi au plecat fericiţi. Will şi Kimee, pe care căldura nu o mai deranja câtuşi de puţin, s-au jucat în căsuţă până s-a lăsat întunericul.

A doua zi, toate nanomaşinile au fost reparate, aşa că m-am înscris şi eu la mâncare. Când am ridicat comanda, i-am

lăsat pe copii acasă, cu Kitty Svenson. La întoarcere, m-am apucat să fac conserve din fasolele, ardeii, porumbul şi roşiile care mai rămăseseră în grădină.

Apoi a început şcoala. Will urma să intre în clasa întâi. L-am condus până la clasă în prima zi şi a părut destul de încântat de învăţătoare.

Care, după a treia zi, şi-a dat demisia.

După alte cinci săptămâni, profesoara care o înlocuise a făcut şi ea acelaşi lucru, împreună cu alţi câţiva profesori de la clasele mai mari.

— Păi de ce şi-ar mai dori să lucreze, dacă nu sunt obligaţi să o facă? Îmi spuse Emma. Stătea la mine în bucătărie şi sorbea din cafea. Pe cap avea o pălărie ciudată, care îi acoperea jumătate din faţă. Probabil şi-o alesese din catalogul de la nanomaşină – după moda din metropolă. Avea totuşi o culoare frumoasă, caldă, ca de piersică. Era prima dată, după multe săptămâni, când reuşeam să bem o cafea împreună. Datorită nanomaşinilor, continuă ea, nimeni nu mai trebuie să lucreze.

— Învăţătoarea gemenilor şi-a dat şi ea demisia? Am întrebat.

— Nu. E bătrâna doamnă Cameron. Predă de atâta vreme că probabil nici nu mai ştie să facă altceva după ce se trezeşte dimineaţa. Carol, uită-te în jur? Cum de ai lăsat casa să ajungă în halul acesta?

I-am răspuns cu blândeţe:

— De când a plecat Jack, nu mă dau banii afară din casă. Îmi ajung exact pentru chirie.

— Ticălosul dracului… dar ştii că nu la asta m-am referit, nu? De ce nu-ţi înlocuieşti perdelele şi canapeaua cu unele noi, de la nanomaşină? Şi televizorul! Ai putea să-ţi iei unul nou, au o imagine incredibilă!

Mi-am pus coatele pe masă şi m-am aplecat spre ea.

— Am să-ţi spun adevărul, Em. Nu ştiu. Îmi iau mâncare şi scutece de la nanomaşini şi hainele de şcoală pentru Will, dar atât. Şi nu ştiu de ce, sincer.

— Pentru că eşti o fraieră! Izbucni ea. Mi se păru mult prea furioasă ca la mijloc să fie vorba doar de canapeaua mea învechită. M-am întins şi i-am tras pălăria de pe faţă. Ochiul Emmei era umflat şi vânăt ca vinetele din grădina mea.

A început să plângă imediat.

— Ted... niciodată nu a mai făcut aşa ceva până acum... e îngrozitor, pentru bărbaţi, vreau să zic, faptul că sunt şomeri! Se plictisesc şi apoi îi apucă nebunia...

— Dar nu a fost concediat, i-am zis cu blândeţe, şi-a dat demisia.

— Totuna! Stă bosumflat în casă, toată ziua şi urlă la copii, de au ajuns să se bucure când pleacă la şcoală, dacă poţi să-ţi închipui una ca asta. Şi critică tot ce fac şi îşi comandă whisky de la nanomaşină – sau cel puţin asta a făcut, până primarul a interzis producţia de spirtoase şi...

— Serios? A făcut primarul aşa ceva? Am întrebat-o, nedumerită.

— Mda. Şi joia trecută ne-am certat foarte tare şi Ted... Ted. Brusc, îşi schimbă tonul: Nu ştii nimic, Carol! Tu stai aici singură şi în siguranţă şi te crezi atât de superioară că nu vrei să apelezi la nanomaşini, aşa cum te-ai crezut superioară şi în faţa sărmanului Jack... o, iartă-mă, n-am vrut să spun asta!

— Ba da, cred că asta ai vrut să spui, i-am zis, pe un ton calm, dar nu e nici o problemă. Serios, nu mă deranjează, Em!

Asta o făcu să devină arogantă.

— Crezi că îmi vărs nervii pe tine pentru că m-L bătut Ted. Ei bine, nu e aşa. Nu s-a întâmpla: decât o dată, în rest e un bărbat foarte bun. Noua noastră casă, de lângă lac, e aproape gata şi, câne ne vom muta, totul va fi bine din nou.

Nu înţelegeam cum avea să schimbe noua casă lucrurile, dar nu am zis nimic.

— Cred că e foarte frumoasă.

— O, e minunată! În living-room are un şemine. Din cărămizi albastre! Şi e echipată cu tot ce-ţi trebuie, cu toate aparatele alea nano, pe care le vez: şi la televizor – nu va trebui să fac mai nimic!

— De abia aştept s-o văd şi eu, am zis.

— O să-ţi placă, mai spuse ea, punându-s. Pălăria la loc peste ochi şi privindu-mă triumfătoare şi speriată, în acelaşi timp.

L-am retras pe Will de la şcoală, gândindu-mi că mă pot ocupa chiar eu de educaţia lui. Nu s-d supărat deloc, căci i-am adus acasă la noi şi pe Caddie Algrehn şi pe nepoţii lui Bellingham. Ce din familia Bellingham erau fermieri, dar acum erau pe cale să dea faliment. Domnul Bellingham încă mai

producea lactate, dar recolta îi putrezea pe câmp. Doamna Bellingham fusese de când c ştiam cam bolnavă şi nu prea întreagă la minte Dar Hal Bellingham era foarte inteligent şi, câne i-am spus că-i voi şcoli eu nepoţii, pentru că profesorii îşi dau demisia pe capete, mi-a aruncat I privire foarte pătrunzătoare.

— Nu toţi profesorii demisionează, Carol.

— Nu încă. Şi, probabil, unii nu o vor face niciodată. Dar Guvernul nu mai colectează prea multe impozite, de vreme ce nu prea mai munceşte nimeni. De altfel, la televizor se spune că însuş. Guvernul e pe cale să se desfiinţeze. Nu înţelesesem de ce, dar domnul Bellingham părea că are o idee destul de clară despre asta. Câţi profesor, vor mai rămâne în învăţământ când nu vor ma: exista bani pentru salarii?

— Mai e până atunci.

— Poate.

— Şi ce te face să crezi că poţi să le preda: nepoţilor mei? Fără supărare, dar nu arăţi ca i absolventă de facultate.

— Nici nu sunt. Dar m-am descurcat destul de bine în liceu şi cred că pot să mă descurc cu nişte copii de clasa întâi şi a doua. Oricum, la mine acasă vor fi mult mai în siguranţă decât în restu! Oraşului, care, după cum ştii, nu mai e aşa de sigur

— Dar ai vreun fel de manuale?

— Am nişte cărţi pentru copii. O să mai iau şi de la bibliotecă, până nu se închide, şi o să ne facem propriile manuale, eu şi copiii. E mult mai distractiv să-şi scrie propriile poveşti şi, în plus, şi le pot citi unii altora.

— Nu ai de gând să iei cărţi de la nanomaşină?

— Nu, i-am răspuns tăios. Ne-am privit o vreme unul pe altul, în tăcere, stând aşezaţi în bucătăria veche a fermei sale.

— Şi cine o să aibă grijă de micuţii tăi cât tu le vei preda? Mă întrebă el, într-un final.

— Kitty Svenson.

— Şi ea cu ce se alege?

— Asta ne priveşte doar pe noi două.

— Şi tu ce vrei în schimb?

— Nişte lapte şi nişte came de viţel, din aceea pe care o trimiţi la piaţă. Oricum nu vei putea să-i hrăneşti pe toţi, fânul e aproape putrezit.

Se ridică de la masă şi începu să se plimbe, călcând apăsat, cu cizmele sale de fermier, pe podeaua bucătăriei.

— Te uiţi la ştiri, Carol? Mă întrebă apoi.

— Nu prea, copiii îmi ocupă mai tot timpul.

— Ar trebui s-o faci, din când în când. Actele de vandalism nu au loc doar la noi în oraş.

L-am lăsat să continue.

— În regulă, îi voi lăsa pe copii să înveţe cu tine. Dar aici, nu acasă la tine. Voi face curăţenie în dormitorul din spate, pentru tine, iar Kitty poate să doarmă în bucătărie. Dar, înainte să fii de acord, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

— Cine?

— Tare suspicioasă mai eşti! Urmează-mă.

Am ieşit şi ne-am îndreptat spre hambar. Vacile erau la păscut, iar hambarul era numai pe jumătate plin cu fân. Într-o încăpere din spate, care fusese transformată cu ani în urmă în cameră de locuit pentru văcari, o femeie tânără şi frumoasă stătea la o masă de metal. Am clipit, nedumerită.

Camera era plină cu tot soiul de echipamente, care mai de care mai ciudate şi cu nişte frigidere. Femeia purta un halat alb, ca doctorii de la televizor. Când ne-a văzut intrând, s-a ridicat şi ne-a zâmbit.

— Amelia Parsons, spuse Bellingham. A lucrat pentru corporaţia Camry Biotech, care tocmai a dat faliment. E geneticiană, specializată pe recoltele agricole.

— Bună, mă salută ea, întinzându-mi mâna. Femeile de genul ei mă fac, de obicei, să mă simt prost. Sunt prea rafinate şi prea educate. Pentru ele, totul vine de la sine. Dar i-am întins mâna căci sunt, totuşi, o femeie politicoasă.

— Amelia încearcă să construiască o uzină de porumb apolenizat. Adică de porumb care nu are nevoie de polenizare şi care îşi poate produce propriile seminţe asexuate, aşa cum se întâmpla pe vremuri cu varietăţile nonhibride şi cum se întâmplă acum cu murele, cu fructele de mango şi cu unele specii de trandafiri. Porumbul apolinic va păstra toate calităţile porumbului hibrid, poate va fi chiar mai bun ca acesta, iar fermierii nu vor mai fi nevoiţi să cumpere seminţe în fiecare an.

— Când lucram la Camry, nu m-am putut ocupa prea mult de aceste cercetări, îmi spuse Amelia. Faţa ei frumoasă strălucea de entuziasm. Părul roşu îi era tuns scurt, aşa cum îl

purtau femeile elegante de la oraş. Şi asta chiar dacă apolenizarea a fost lucrarea mea de doctorat. Compania nu ne permitea să lucrăm decât pentru lucruri care puteau aduce profit imediat. Dar acum, că nu mai sunt nevoită să trăiesc din salariu şi am şi echipamentul necesar – produs, culmea, chiar de nanomaşini… pot să-mi dedic tot timpul acestor cercetări!

Am zâmbit din nou, pentru că habar nu aveam ce i-aş fi putut spune. Pe blugi aveam o pată de mâncare de-a bebeluşului şi am acoperit-o cu mâna.

— Mulţumesc, Amelia, spuse Hal Bellingham. Vorbim mai târziu.

În drum spre casă, îmi zise aproape şoptit:

— Am vrut să vezi şi celălalt aspect al situaţiei, Carol.

Nu i-am răspuns nimic.

Mica mea şcoală a început lunea următoare. Caddie Alghren, a cărei mamă fusese ucisă de un şofer beat primăvara trecută, nu se dezlipi de mine la început, dar apoi se împrieteni cu Will şi, atât timp cât stătea lângă el, totul era în regulă. Cei trei copii Bellingham erau inteligenţi şi bine crescuţi. Kitty avea grijă de Kimee şi de Jackie în bucătărie şi o ajuta la treburile casei pe Martie Bellingham. Noaptea Kitty venea să doarmă la mine, căci tatăl ei vitreg începuse să vină la ea în dormitor noaptea. Nu se întâmplase nimic rău încă, dar îl ura şi era bucuroasă să aibă grijă de copii, pentru că putea scăpa de acasă.

După ce culcam copiii, ne uitam amândouă la televizor, aşa cum îmi spusese Hal, pentru a vedea ce se întâmplă în oraşele mari. Pentru că nu mai erau obligaţi să muncească, mulţi oameni renunţaseră să o facă. Dar asta însemna că lucrurile care se stricau rămâneau nereparate. Nanomaşinile puteau produce aproape orice: de la ţevi până la manuale şcolare. Dar nu le puteau şi instala sau preda în şcoli. Oraşele mari începuseră să fie nişte locuri destul de înspăimântătoare.

Dar în Clifford Falls lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău. Ceea ce nu însemna că stăteau bine. Într-o seară, când Kitty şi cu mine ne uitam la televizor, uşa se deschise brusc, izbindu-se cu putere de perete şi doi bărbaţi năvăliră în casă.

— Ia te uită, avem două, nu numai una, spuse unul dintre ei, în timp ce eu încercam să ajung la telefon. Ajunse primul la el şi îl aruncă pe podea. Nu că te-ar fi putut ajuta cu ceva,

cucoană, îmi zise el. Nu mai există prea mulţi poliţai pe aici. Kenny, eu o iau pe asta, iar tu te ocupi de fata aia grasă.

Kitty se făcu mică pe canapea. Am încercat să găsesc o soluţie cât mai repede. Mi-am zis că dacă reuşesc să nu fac prea multă gălăgie, copiii nu se vor trezi şi bărbaţii nici nu vor şti că-s acolo. Indiferent ce ni s-ar fi putut întâmpla nouă, măcar ei ar fi fost în siguranţă. Dar, dacă Will i-ar fi văzut, i-ar fi putut identifica şi Kitty, Kitty nu avea decât cinsprezece ani…

Le-am zis repede:

— Lăsaţi-o pe fată în pace. Oricum nu ştie ce să facă, aşa că nu o să vă distraţi cine ştie ce. Dacă o lăsaţi în pace, mă puteţi avea amândoi pe mine. Nu am să mă zbat. O să vă placă, o să vedeţi. Zicând astea, am simţit cum mi se face rău.

Cei doi bărbaţi se priviră o clipă unul pe altul, în cele din urmă, „Kenny” ridică din umeri şi spuse:

— Grăsanca aia e oricum prea urâtă.

Celălalt îl aprobă, dând din cap, cu ochii porcini strălucindu-i animalic. Să nu fac zgomot, asta era tot la ce mă puteam gândi. M-am întins pe podea şi mi-am desfăcut fermoarul la blugi. O, Doamne, ajută-mă să nu fac zgomot, să nu se trezească bieţii copii şi să o protejez pe Kitty, căci nu are decât cinsprezece ani…

Capul îmi explodă.

Nu, nu era capul meu, ci capul care se aplecase deasupra mea. Mă trezii împroşcată cu sânge şi aşchii de craniu. Apoi se auzi o a doua împuşcătură şi celălalt bărbat se prăbuşi şi el la pământ. M-am ridicat cu greu în picioare, am vomat şi i-am auzit pe Will şi pe Kimee strigând. Când mi-am revenit, copiii stăteau în pragul uşii, agăţaţi unul de altul, în vreme ce Kitty rămăsese nemişcată pe canapea, cu pistolul în mână.

Părea cea mai calmă dintre toţi.

— L-am furat în caz că tatăl meu vitreg vrea să mă violeze, înainte ca tu să mă laşi să stau la tine. Carol, mai zise ea şi începu să tremure violent.

— E ok, am zis eu prosteşte şi, tremurând la rândul meu, am luat telefonul să sun la poliţie.

Mi-a răspuns robotul.

— Ne pare rău, dar din cauza numărului scăzut de angajaţi, va trebui să aşteptaţi. Vă rugăm să rămâneţi la telefon până…

Am închis şi l-am sunat pe Barry Anderson pe celular.

Era închis. Când în cele din urmă a ajuns la noi, după trei ore, ne-a spus că nu mai dormise de două zile. Ajutorul său demisionase şi plecase în Florida. I-am dus pe copii la culcare şi, împreună cu Kitty, care-şi mai revenise din şoc, am curăţat camera, atât cât s-a putut.

A doua zi, Hal Bellingham ne-a mutat pe toţi la ferma lui.

Până în primăvară, eram deja cinzeci şi patru de persoane mature care locuiam acolo şi zece copii.

Tocmai ieşeam de la stână cu Will, când acesta îl văzu pe Jack. Începu să strige „tati, tati!” şi am simţit cum îmi îngheaţă inima. Apoi Will o luă la fugă de-a lungul curţii şi se aruncă în braţele lui Jack. L-am urmat, fără să mă grăbesc.

— Cum ai trecut de gărzi? L-am întrebat.

— Bellingham m-a lăsat să intru. Ce e cu toată chestia asta, ce faceţi aici?

Nu i-am răspuns, dar am continuat să-l privesc. Arăta bine. Bine hrănit, bine îmbrăcat, poate ceva mai gras, dar la fel de frumos cum îl ştiam. Aşa va arăta probabil şi Will, care acum strălucea de bucurie, peste douăzeci de ani, mi-am spus.

Jack roşi.

— De ce stai aici, Carol? Să nu-mi spui că tu şi bătrânul Bellingham…

— Asta e tot ce poţi spune? Nu, nu suntem împreună.

Păru uşurat când auzi răspunsul meu.

— Atunci de ce?

— Mami e învăţătoarea mea, strigă Will. Şi am învăţat să scriu propoziţii întregi!

— Bravo, îi zise Jack. Apoi se întoarse spre mine:

— Carol, nu ştiu cum să-ţi spun, dar îmi pare rău. Nu am…

— Şi Chrissie unde e? Sau te-ai săturat de ea aşa cum te-ai săturat şi de mine?

— Nu, a… cine naiba mai e şi ăla?

Ochii aproape că-i ieşiseră din orbite. Denny Bonohan ieşise din casă, îmbrăcat într-unui din costumele sale. Dennis e homosexual, lucru cu care până şi eu m-am împăcat destul de greu, dar, în acelaşi timp, e şi actor, ceea ce era şi mai rău căci, atunci când îi venea rândul să facă de gardă, îşi punea cele mai ciudate costume pe care le-am văzut vreodată. Acum purta nişte iţari şi o tunică strălucitoare, lungă până la pământ. Pe Hal

îl amuză, dar eu, una, cred că Denny nu e în toate minţile şi nu-mi las copiii singuri cu el. E dreptul tău, mi-a spus Hal, în felul lui calm, şi tot ce zice Hal e lege aici.

— E noul meu iubit, i-am răspuns lui Jack. Deşi mă aşteptam să se enerveze, el îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă din toată inima, cu dinţii lui albi strălucind în lumina soarelui.

— Nu te cred, Carol. Te cunosc mai bine decât îţi închipui.

— Ce cauţi aici, Jack?

— Am vrut să-mi văd copiii. Şi te… te vreau înapoi, Carol. Mi-a fost dor deţine. Am greşit, am greşit îngrozitor. Te rog, hai să ne împăcăm.

Când Jack îşi cerea iertare – şi nu o făcea foarte des – îmi venea foarte greu să-i rezist. Will se agăţă şi mai strâns de gâtul lui. Pe lângă furie începui să simt acel sentiment cald, de care uitasem şi pe care-l credeam pierdut pentru totdeauna, îmi venea să-l lovesc, să-l îmbrăţişez, să-i simt braţele în jurul meu.

— Numai Consiliul poate hotărî dacă poţi rămâne aici sau nu.

— Aici?

— Noi aici stăm acum şi nu am de gând să mă mut.

Trase aer adânc în piept.

— Cine face parte din Consiliul ăsta? Ce va trebui să fac?

— Păi, mai întâi va trebui să vorbeşti cu Hal. Dacă Dennis e de gardă, atonei Hal trebuie să sosească aici din clipă în clipă.

— Ce gardă? Întrebă el, uimit.

— Da, Jack, va trebui să fii din nou soldat, i-am răspuns. Ca noi toţi de altfel.

— Nu…

— Ei hai, i-am spus, dur. Totul depinde de votul Consiliului. Mie nu-mi pasă ce vei face.

— Minţi, răspunse el încet, cu vocea aceea pe care o avea când rămâneam doar noi doi, şi l-am blestemat încă o dată, pentru că avea dreptate.

În iulie eram deja optzeci şi şapte de oameni la fermă. Veştile circulă repede. Jumătate dintre ei erau ca şi mine, dintre aceia care refuzaseră binefacerile nanomaşinilor. Cealaltă jumătate se afla acolo pentru că puteau să facă ceea ce făcuseră şi înainte. Unii dintre ei lucrau cu propriile nanomaşini, unele mai mici, produse bineînţeles, de alte nanomaşini. Hal îi

lasă să le folosească pentru a produce lucrurile de care au nevoie pentru slujbele lor, dar nu şi pentru a produce mâncare sau haine sau orice altceva. A, şi pentru unele medicamente, deşi ne străduim să ni le producem şi pe alea singuri, fară ajutorul maşinilor.

Cele două tipuri diferite de oameni de aici nu se împacă tot timpul foarte bine. Avem cinci actori, o avem pe Amelia şi încă alţi doi savanţi, dintre care unul se ocupă de stele. Mai avem un scriitor, un inventator şi chiar un profesor adevărat. Doi fermieri, un sculptor, un tâmplar care lucrează fară cuie şi, peste toate, îl mai avem pe campionul SUA la şah. Care nu are pe nimeni pe măsura sa, aşa că e nevoit să joace împotriva vechiului nostru computer.

Când nu joacă şah, campionul lucrează pe câmp, stă de pază, montează ţevi, face curăţenie, pune conserve şi găteşte. Ca toată lumea de aici. L-am învăţat să facă toate astea pentru că, până să ajungă aici, nu se pricepea decât la şah. La fel cum Hal, care pe vremuri a fost soldat, ne-a învăţat pe toţi să tragem cu puşca.

Dincolo de gardurile fermei e destul de rău, deşi la televizor se spune că lucrurile încep să se îmbunătăţească pe măsură ce „societatea se adaptează la cele mai catastrofice schimbări sociale din toate vremurile”. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu. Probabil că adevărul e undeva la mijloc. Au fost o mulţime de revolte, incendii şi boli. În unele locuri mai există încă autorităţi, în altele nu, iar altele sunt ca ferma noastră, se autoguvernează, deşi Hal şi două femei educate se încăpăţânează să ne ţină taxele la zi, într-un registru. Una dintre aceste femei mi-a spus că, de fapt, nici nu trebuie să plătim impozite, deoarece ferma merge mai mult în pierdere. Tipa a fost predicatoare. Spune, cui o ascultă că nanomaşinile sunt opera diavolului.

În schimb, Amelia Parsons crede că nan-otehnologia e un dar de la Dumnezeu.

Eu, una, cred că lucrurile sunt puţin diferite. Cred că nanomaşinile sunt ca un fel de sită. Pe vremuri, societatea era împărţită în cei bogaţi şi puternici, care aveau tot ce-şi puteau dori şi restul, adică majoritatea noastră, a oamenilor simpli. Pe când, nanotehnologia ne-a împărţit în două tipuri diferite: cei

cărora le place să muncească pentru că aşa trebuie şi cei cărora nu le place să muncească oricum.

E ca şi cum, dintr-odată, toată lumea ar fi câştigat la loterie. Am văzut cândva un reportaj despre câştigătorii la loterie, în care aceştia erau urmăriţi timp de un an sau doi de la marele câştig. Cei mai mulţi dintre ei o duceau, la sfârşit, mai rău decât înainte să fi câştigat atâţia bani: erau nefericiţi şi săraci din nou şi toate rudele lor erau supărate pe ei. Dar unii şi-au folosit banii cu cap şi o duceau bine. Alţii îşi donaseră aproape întreg câştigul societăţilor de întrajutorare şi se întorseseră la slujbele lor.

Jack a rezistat două luni la fermă. Apoi şi-a luat tălpăşiţa din nou.

Din când în când îmi trimite câte un email, în care mă întreabă cum o duc copiii. Nu-mi spune niciodată unde e sau cu ce se ocupă. Şi nici dacă are pe cineva sau dacă e fericit. Bănuiesc că e, altfel s-ar întoarce aici. De obicei, dacă pot, oamenii ajung să facă ceea ce le place.

Acum o lună am mers cu Hal şi încă vreo câţiva oameni de aici la lac, să prindem peşte. Am văzut o casă arsă până la temelii. Pe şemineul albastru, din living, începuseră deja să crească buruienile. În cenuşă am găsit un cercel cu diamante. L-am lăsat acolo.

Kimee e în grădină şi mă aşteaptă să culegem păstăi. Am să-i arăt cum se scot din teacă şi cum se separă cele bune de cele rele. Are doar cinci ani. Dar niciodată nu e prea devreme să înveţi ceva.

SFÂRŞIT